

מייק טייסון ואשתו

לא מזמן עשיתי לעצמי רשימה של אנשים שלא הייתי רוצה לפגוש אותם בסימטה חשוכה כאשר אני משוטט לבדי. שלושת השמות הראשונים היו של המתאגרף מייק טייסון, אלוף־העולם במישקל כבד.

הבחור החמוד והעדין הזה מפחיד אותי פחד־מוות, בהבעות הרציניות שלו המזרות־אימה. כאשר הוא מואיל בטובו לחייך, המצב עור יותר חמור. משהו בחיוך המזור הזה מסגיר את הנגים המיוזר־אירופיים הטמונים בו, או שמא אני טועה וסתם יש לו רופא־שיניים גרווי (סליחה, גורגי) לי אין כל כוונה לבדוק את התיאוריות הללו.

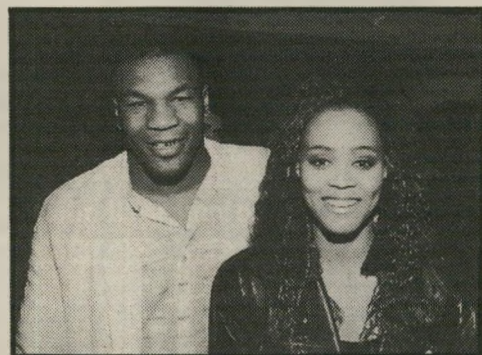
על כל פנים, לא על שיני־ההובש שלו אני רוצה לספר הפעם, אלא על ספר אשר יצא באחרונה על האיש הזה, המתאר אותו כמיפלט של ממש, שיש לו הובי משונה — להתעלל בנשים. (ועל האפשרות של לאסוף בולים הוא בכלל לא שמע, האוקס הזה).

את הספר אש ופחד כתב מתאגרף־לשעבר וקולגה־לשעבר של טייסון בשם חוזה טורס.

מייק טייסון הנ"ל היה נשוי עד לפני זמן קצר לשחקנית השחורה והיפה רובין גיבנס, המוכרת לנו מהסדרה מלך הכוחה. בסיפורו מספר טורס שבאחר הימים העליבה גיבנס את טייסון, והוא השתולל ושלח בה מהלומה בעוצמה כזו, שהיא עפה ונחבטה כמעט בכל קיר בדירה, ואליאב רטייסון זו הייתה המהלומה הטובה ביותר בקאריירה שלו.

יופי, נחמה. חכם על חלשים. נראה אותך שולח מהלומה כזו בארנולד שורצנגר.

כאשר נודע לראשונה על נישואיהם של גיבנס וטייסון, תהו רבים מה כבר יכולה בחורה דקה, עדינה ואינטליגנטית למדי כגיבנס למצוא בניארטל הזה טייסון, שלא מסוגל

מייק טייסון ואשתו לשעבר רובין גיבנס. הבוגד נרוע מאנס או רוצח?

להוציא מישפט אחר ברור מפיו, אלא אך ורק נהמות וקולות ג'ונגל משונים.

גיבנס, המשתתפת בסדרת־טלוויזיה בת חצי שעה לשבוע, ובכל פרק יש לה שני מישפטים, חשבה אולי שהנישואין הללו יביאו לה עוד שני מישפטים לפיק. אז זה אולי נכון, אך נוסף על שני המישפטים שקיבלה נוספו לה גם פנים נפוחים, צלעות שבורות, שיני־חרינה חרשות ונהדרות והמון כסף. טייסון עצמו התייחס, לראשונה ברצינות אל הספר לפני ימים אחדים, בראיון־טלוויזיה שנערך בוויולה שלו בניו־יורק, והכחיש הכל. "אין זה נכון", הוא אמר. "שאני אוהב להכאיב לנשים" (פה ושם, ובטות ומהלומות, זה כן, אבל ממש להכאיב? מה תפאום?)

טייסון הופיע בראיון מעונב ומכופתר, ונשמע כליכך מתוק וחלשלוש שהיה לי לא־נעים אף לחשוב שהוא מפחיד משהו. באותו הראיון אמר טייסון שכותב־הספר הוא בעצם בוגד. כאן הוסיף טייסון מישפט שפשוט השכיב אותי לקרשים (גם המראיין נראה המום). וכך אמר האיש: "אני חושב שזה היה שייקספיר אשר אמר: אני אוהב את מעשה־הבגידה, אבל אני שונא את הבוגד. ולכן טורס, שהוא בוגד, הוא יותר גרוע מאנס ורוצח."

ובעוד התיקשרות בארצות־הברית חוגגת בעניין קרבי הענקים הזה, טורס — טייסון, אני לא יכול לשכוח תמונה שראיתי לפני שבועות אחדים, ובה מייק טייסון וראשי־הממשלה שלה שמיר כמעט מחובקים. אני סבור שטייסון בכלל לא ידע מי זה השמיר הזה, אבל אני בטוח שהוא חשב שממיר מאוד מתאים בתור שקיאמונים. הוא נראה היה די עגום כאשר לקחו ממנו את שמיר.

כיום טייסון גרוש וחופשי. לרובין גיבנס פשוט נמאס לחטוף מכות, והיא התגרשה ממנו.

אז בנות, אם מישהי חושבת שהוא שידוך טוב או תם סכסי, ליריעתכן — הוא פנוי. על כל פנים, ירידים קרובים שלו,

אשר שמעו שהוא שוב לכד, החלו מייד בחיפושים אחרי שימפנזה מתאימה. הפעם הם מקווים שזה יהיה לתמיד.

תראיבי

היציאות של אבא

לא־מכבר התקיימה באולם מסקין בתיאטרון הבימה הצגת הבכורה של מחזהו החדש של חנוך לוין מלאכת החיים. המחזה, כשאר מחזותיו, מעורר סקרנות. עולמו של חנוך לוין המחזאי שונה לחלוטין מהעולם שלי. הרמויות שבמחזותיו אינן מוכרות לי. אין לי דורות כאלה. לא שכנים. לא חברים. גם הדיאלוגים רזים לי, והם נשמעים באוזניי כלקוחים מעולם אחר ומזמן שונה, למעט מישפט אחד מתוך המחזה אורזי המיוזרות. אחד המישפטים הראשונים בהצגה היא היה משהו כמו "לאבא לא הייתה יציאה כבר שלושה ימים."

שנים אחדות לפני כן אמרה לי שכנה צעירה מישפט כזה על אבא שלה, כאשר נפגשנו בחדר־המרגות. לא היה לי ברור

גם אז למה זה היה כליכך חשוב לה שארע זאת. אולי חשבה שאם תספר לי, זה יורז לו את היציאה. אני, על כל פנים, איחלת לו אז עוד שבוע של עצירות.

העובדה, שעולמו של לוין זה, לא מפריעה לי ליהנות ממחזותיו.

כמקביל להעלאת המחזה, משלב תיאטרון הבימה מריום אמנותי נוסף, והוא הציור.

בערב־הבכורה נפתחה, באכסדרת אולם־התיאטרון, תערוכת־ציורים של הצייר אפריים אייל, המצייר על פי מחזה זה של לוין.

ציוריו של אייל הם ציבעוניים ובעלי עושר חזותי רב. יש בהם משהו שהוא על גבול הקריקטורה.

הקשר, אייל־לוין, נוצר אחרי שבמשך שנים שמע אייל מחברים ומבקרים שיש משהו בציוריו המזכיר את רמיות מחזותיו של לוין. אייל פנה ללוין, הציג לפניו את עבודותיו, והציע שיתוף־פעולה. התנאי של אייל היה לצייר על פי המילה הכתובה בלבד, ומבלי לראות את ההצגה. לא הייתה כוונה להציג בדרך הציור עלילה כלשהי, אלא להציג רמיות בלבד, על פי התרשמותו האישית של האמן, בלי להיות מושפע מפרשנות הבימאי ומשפת התיאטרון.

התוצאה, משובבת לב ועין, מוצגת באולם־הכניסה של התיאטרון והיא כוללת 14 ציורים גדולים בצבעי גואש ומים ורישומים קטנים יותר.

התערוכה, שהיא בעלת אופי אמנותי בלבד, ולא מיסחרי, תלויה את המחזה כל עוד יוצג.

ההתבוננות בתמונות לפני ההצגה עזרה לי, כצופה מן השורה ה־13 (שהרי אין אני מבקר־תיאטרון, ובוודאי שלא מבקר אמנות), להרגיש קרוב יותר אל הרמיות שעל הבימה. באותה המידה גרמה לי ההיכרות עם הרמיות ממש להבנה נכונה יותר של התמונות, אחרי ההצגה.

שילוב מעניין.

האחיות שווסטרס

כאשר שמעתי בראשונה, בארצות־הברית, על התוכנית להוריד את הסידרה שושלת מהמירקע ולהוציא אותה מהתודעה הציבורית, נתקפתי חרדה. מה יהיה עלינו, הגרופיס, בלי אוסף הרמיות הרביליות שכליכך התרגלנו אליהן.

הידיעה, שבארץ הסידרה תרד רק בעוד שלוש שנים, אם לא תחוסל קודם לכן, לא כליכך מנחמת.

מה נעשה כולנו בעוד שלוש שנים? שאלתי את עצמי. התשובה הלפה לי כראש לגמרי במיקרה: מונאקו, איך לא חשבת על זה קודם?

לאחר שהסידרה תרד, נסחוב כולנו את הפוטילים למיר פסט ונשב, על ספנו, נשינו ושכנינו, עם הפנים לכיוון מונאקו, ונעקוב כשקיקה אחר מעלליהן של האחיות שוועסטרס לבית גארמלרי.

יש במישפתה הזו גם את, רווקא נחמד כזה, אלברט (לא זה מהפירות, יותר יפה), אבל עד שהוא יחליט אם הוא אוהב בנות, כנים או כבשים (ועני, חומר לצאן), אני לא מתכוון להתייחס אליו. לפי מיטב ידיעתי, הוא חף משערוריות כלשהן, ולכן יצא פטור הפעם.

לעומתו, שתי החונטס הנסיכיות ממונאקו, קניידל (קא־רוליז) הגדולה, ושטרודל (ספני) הקטנה, הספיקו בשנות חייהן הקצרות לעשות הרבה "נחת" להורים, והמון כותרות סנסציוניות בעיתונים.

לא חלף שבוע בלי שאיזה סקנדל קטן הוצמד לאחת משתי האחיות. אז למה בעצם אנתנו צריכים את שושלת־דנוור, כאשר יש לנו, ממש מול הבית, שושלת אמיתית יותר, ציבעונית לא־פחות, השזורה אף היא בטרגריות, באהבות, בשינאות ובהמון דם, יזע ורמעות?

כיוני 1978 נישאה קארולין לנצ'רה־השועשים הצרפתי ה־מזדקן (זה היה המיקצוע שלו) פיליפ ז'ונו. אמא יהודיה הייתה בוודאי לובשת הבעה של קרושה סובלת, והיתה קופצת מה־קומה ה־11 אל שלות־הנפש שלה, אם כתה היהודיה הייתה מעזה להביא הביתה שידוך כמו פיליפ ז'ונו הנ"ל. אבל גרייס

קלי לא הייתה אמא יהודיה, והיא בוודאי הייתה רוצה לראות אותו קופץ מהחלון.

כבר ביום־ההחגוגה ידע העולם כולו (מלבד הכלה עצמה, כמוכונ), שהנישואין יחיוקו מעמד בין שבע שעות לחמישה ימים לכל היותר.

החתן היה כליכך עסוק בלמכור זכויות בילעדיות לתמונות מירח־הרבש שלהם, שהוא פשוט שכח שיש גם כלה בסכיבה. למחרת היום החל תהליך הפירוד, שהסתיים סופית כשנה וחצי לאחר־מכן. היום לוקחת קארולין פסק־זמן משערוריות, והיא נשואה לתעשיין האיטלקי סטפן קאסירגי, ויש להם שלושה ילדים. יופי. קצת נחת.

האחות הקטנה, סטפני, מה שהיא עברה (או עבר עליה) לא היה מבייש קבוצה גדולה של בנות מאיזור החלונות האדומים באמסטרדם.

במשך שנים הייתה עסוקה בלהסתכל בתיקרות בכל רחבי אירופה (בתורכייה היא בטח ראתה גם המון ריצפות). את הגברים שבחיה בחרה לפי הגורל (לא של מה שאתם חושבים, אלא של התיקים הפליליים שלהם). למעט כמה בנים של כ'א־פול בלמברג, אלן דילון ואחרים. אחרי שבי־1982 יצאה בנס מתאונת־מכונית שבה מצאה אמה, גרייס קלי, את מותה, מה לא ניסתה לעשות בחיים שלה?

נורא רצתה להיות זמרת, אז הוציאה תקליט, ואירופה עד היום מתאוששת מהמהלומה הזאת. רצתה להיות מעצבת בגדיים, והתוצאה הייתה כליכך מזורה ומגוחכת, שאת ביגי דיהים שלה צריך היה ללבוש בעזרת ארכיטקט ולהוריד רק בניתוח פלסטי. עד היום מסתובבות באירופה נשים שלא הצליחו לשחרר רגל מבגדיהם הזה.

היא גם דיגמנה קצת. ביגי דיל. גם פנינה רוזנבלום עשתה את זה, כשהיתה צעירה. לא לשכוח סטפני היא רק בת 24, וכל העבר עוד לפני.

כיום היא משקמת את חייה בקליפורניה, וחיה עם מפיק תקליטים יהודי בשם רון בלוס, באושר יחסי. שמועות אומרות שהיא בהליכי־גיור, אני מקווה שהגיור יהיה כהלכה. אחרת לא תוכר יהדותה בבני־ברק, וזה בטח ישבור אותה. נו, אז אני צודק או לא? שושלת אנתנו צריכים? מונאקו היא הלהיט הבא!

האחיות קארולין וסטפני ממונאקו. בראשות שזורות אהבות ושינאות — יוחר אמיתי משושלת